

Акименко Ірина Іванівна

Народилася 11 травня 1969 року в селищі Рокитне Київської області. Навчалась в педучилищі, потім — в Київському державному педагогічному університеті імені М. П. Драгоманова. Працює дефектологом у дитячому садку. Захоплюється плетінням на спицях та крючком, а також вирощуванням врожаю на дачі.

Смак Батьківщини

У 1944 році, після визволення Криму радянськими військами, жителі півострова були сповнені найоптимістичніших надій: війна для них закінчена, починається відбудова мирного життя, підвищення добробуту, відкриваються перспективи для дітей та онуків...

Проте іншої думки був режим під проводом Сталіна: протягом двох діб кілька сотень тисяч корінних мешканців Криму — татар — було завантажено у потяги, і почалось переселення багатостраждального народу на чужину — у далекі казахські степи. За неймовірною статистикою ми інколи губимо індивідуальні долі людини.

Чи може людина відчутти смак Батьківщини? Того рідного села чи міста, де батьківська хата, де такі смачні суніці у червні, де найсолодші яблука на землі;

де ти працюєш, вигодовуєш власних дітей, де посадив своє дерево, а воно пустило коріння.

Смак батьківщини... це як вітер, як подих, як легкий вранішній серпанок, і водночас це сила, здатна змінити людське життя. І відчутти це у повній мірі можна лише тоді, коли надовго розлучений з вітчизною.

У руці літньої татарки, що сидить на узбережжі Чорного моря, три мигдальні горішки... Це смак її батьківщини, це смак Криму.

Колись її, ще 5-річною дівчинкою, разом з батьками депортували з Криму за тисячі кілометрів аж до Казахстану, а повернутися вона змогла лише через 60 років. Скроні заповорила сивина, чоло вкрили глибокі зморшки; її діти і внуки знають іншу батьківщину; за плечима ціле життя: тяжка щоденна праця, палке кохання, радість за успіхи дітей і ... спогади, спогади, спогади. Великий товарний вагон, довгу дорогу на чужину і запах кримського мигдалю запам'ятала татарська дівчина на довгі 60 років. Це був смак її далекої батьківщини.

«Дивно, — говорить жінка, — я пам'ятала не море, а саме смак мигдальних горіхів. Чому? Не знаю, можливо вони росли в нашому дворі... Але ні двору, ні хати моєї немає, я навіть не знаю де вони були. А ось смак горіхів я добре пам'ятаю, він такий самий, як і 60 років тому»...